

Látott és soha nem látott szobrok

Párkányi Raab Péter művészetéről

A művész pályája kezdetének egy kiemelkedően fontos epizódja, amikor Balassagyarmaton találkozott Szederkényi Attila szobrászművésszel. Ő Párkányi Raab Péter édesapját hívta műtermébe, aki faszobrászattal foglalkozott. Felajánlotta neki, hogy szívesen tanítaná, de végül a fiatal fiú lett a növendék. A szakmai alapokat tőle sajátította el, de a világ és a művészet nagy kérdéseit már nem tudták megvitatni, mert tanára fiatalon, 58 évesen elhunyt. Ha Párkányi Raab Péter mestereit vesszük számba, akkor különös helyzettel szembesülünk. A sikeres főiskolai felvételt követően tanára az akkori párt egyik legjelentősebb szobrásza, Kiss István lett. Mint Párkányi visszaemlékezik: nagyon félték, amikor a növendékei lettek. Mégis ő maga elsőéves korában egy Krisztus-töredéket faragott. Környezetét, barátait sokkolta a téma, féltették, hogy az máris a főiskola végét jelenti számára. De Kiss István, amikor a szobrot meglátta – a teljesítmény meglepte –, növendékét megdicsérte, s ez alkalommal korigált, instrukciót adott, segített. Harmadéves korától a szerinte „álrendszer-váltás” egy új tanárt hozott számára, akinek személyéről azonban máig nem szívesen beszél. Később elsősorban olyan politikai eredetű konfliktus keletkezett közöttük, melynek árnya végképp megszakította a közöttük lévő személyes kapcsolatot. A főiskola végén már igazán vágyott arra, hogy végre igazi mestere legyen. A körülmények szükségessé tették, hogy kőfaragóként munkát vállaljon. Melocco Miklós egy nagy megbízáson dolgozott, így jelentkezett nála. Melocco így fogadta: „Leonardo is Verrocchio műhelyében kezdte.” Ő – ahogy Párkányi Raab fogalmaz – hamar „felszabadította”, majd egy év múlva azt mondta: „Nem az a dolgod, hogy nekem faragj, szerzek neked saját munkát.” Szobrászunk azóta is felnéz rá: „Hálás vagyok. Ha hozzá megyek,

mint mesterhez indulok, s mikor elköszönök, ő mindig barátként enged el...” A köztéri szobrászat nemcsak fizikailag nagy teher, de gondolatilag, filozófiailag, történelmileg és természetesen politikailag is. Pontosabban ez a megállapítás a köztériemlékmű-szobrászatra vonatkozik, s azon belül is elsősorban Kelet-Közép-Európára, s most maradjunk az elmúlt – mondjuk – hetven évnél. Az emlékműszobrászat klasszikus műfaja évszázadok óta él a művészettörténetben. Azt jelenti, hogy nagy történelmi, nemzeti eseményekről, történésekről a plasztikai térben megformált emlékeket is állítanak.

Nyugat-Európa kiegyensúlyozott társadalmi-politikai fejlődése során szinte közmegegyezés alakult ki arról, hogy melyek a nagy és jelentős történelmi események, és kik a jeles és kiemelkedő személyiségek. A szobrászok, különösen a köztéri szobrászok – tapasztalataim szerint – inkább később érő típusok. Ahhoz, hogy valaki szakmai felkészültsége megszerzésén túl birtokosa legyen egy fejlett térszemléletnek, térfelfogásnak, hogy intellektuálisan is mélyen értelmezze a feladatot (akár egy portré megmintázásával, hiszen ez esetben el kell mélyedni az „alany” személyiségében, életművében, s nem csak testi karakterében!), az bizony sajátos személyiségbeli érettséget kíván, amihez idő kell. Párkányi Raab Péter ezt korán elérte. Alig múlt húszéves, amikor főiskolai hallgatóként megbízást kapott egy közterületi szobor elkészítésére, ráadásul pályázat alapján. S ami szintén ritka, főiskolai tanulmányai során már több szimpóziumra, kiállításra kapott meghívást, s több köztéri szobrot is készített. Ezek értékét növeli, hogy munkáira hamar felfigyeltek külföldön is. Amikor már művészeti továbbképzését is befejezte, tulajdonképpen már foglalkoztatott szobrászként indul a pályán. A pályáiv már negyedszázada tö-

retlen. Ennek – a már ismertetteken túl – több különleges oka van. Például az, hogy nem is mintázó, s nem is a faragó szobrászok közé tartozik, hanem szimultán módon mindkettő. Míg a szobrászok jelentős része vagy az egyik, vagy a másik szobrászati műkészítési processzust részesíti előnyben (nem is véletlenül, hiszen más és más alkati sajátosságok szükségesek a hozzáadó, az additív, a mintázó szobrásznak, mint az „ellevő”, faragó művészek), addig az ő esetében folyamatos nemhogy az együttes alkalmazás, de a szimbiózisban való megvalósulás. Kő és bronz olyan harmonikus egységéről, egybe-komponálásáról van szó, amely ritka a kortárs szobrászatban. Munkásságában később jön egy újabb, szinte csak rá jellemző folyamat! Párkányi Raab Péter a statikus szobor eszményét ugyan elfogadja és műveli, de szobrai egy részét (olyanokét, melyeket – egyelőre – saját szenvedélyéből, s nem megbízásra készít) az utóbbi években sajátos kinetikus műként valósítja meg, ráadásul jellemzően ma már ipartörténetinek tartható eszközök, mechanikák, gépezetek újrahaznosításával. Ám ezeket a mechanikai fragmentumokat nem egyszerűen összeépíti, hanem ezekből mozgó, pontosabban: mozgatható, mozgásba hozható kinetikus szobrokat készít, amelyeknek így aztán a fokozott mozgásillúzió a jellemzője, s melyek – újabb trouvaille – zenei effektusok előállítására is képesek. E művek többszörösen is újdonságot jeleznek művészetében. Nemcsak anyagukban újak (nem bronz, nem fa, nem kő az alapanyaguk!), hanem készítésük módjában (nem mintáztak, nem faragás által, hanem sajátos szerelőművelet során születnek meg), mozgásállapotukban is innovatív tartalmúak (statika helyett mozgás), és zenei, auditív hatáskeltésük okán összetett esztétikai jelentőséget kapnak. Hogy miként jutott el ehhez a folyamathoz, arról a művész így beszél: „A figurális szobrászatban való elmélyülés, ennek felfedezése mindig hozott valami újat. Aztán már nem volt mit felfedezzek, »csak« meséltem általuk. A rátalálások viszont hiányoztak, ezért elkezdtem formailag felfedezni és tanulmányozni a régi ipari tárgyakat, melyek önmagukban hordoznak egy-egy absztrakt szobrot. Beléjük szerettem, egymás mellé helyeztem, rendszereztem őket. Végül ezekkel valóban akartam valamit. Soha nem látott szobrokat sze-

rettem volna létrehozni, melyekben ötvöztem a figurativitást, a fantasztikus ipartörténeti részeket és a mechanikát. Úgy éreztem magam, mint Pygmalion, aki szerette volna életre kelteni művét. Ez részben már sikerült, hiszen ezek a szobrok mozognak, »megszólalnak«, és a munka folytatódik.” Szobrai hihetetlenül tudatos és mives alkotások, melyek mögött nemcsak a már említett kiemelkedő színvonalú tudás áll, hanem az intellektuális értelmezés mélysége, s ennek formai manifesztációja rendkívüli rajzainak is a sora. Párkányi Raab szobrászati tervei puha ceruzákkal kidolgozott művek, melyek autonóm képzőművészeti munkák. Egy kérdésre, mely a rajzoláshoz való viszonyára vonatkozott, a közelmúltban így felelt: „A rajzzal különös kapcsolatban vagyok. Mielőtt a szobrászatba belecsöppentem, festőnek készültem, rengeteget rajzoltam, remek tanáraim voltak. A szobor tulajdonképpen egy térbeli rajz, sok-sok rajz (metszet) együttese. Követ tudok faragni napi tizenkét órán keresztül, rajzolni maximum három órán át. A rajz számomra valami más, nyugalmi, »kegyelmi« állapot.” S ebben a kavalkádnak tűnő materiális sokféleségben (papír, grafit, bronz, kő, márvány, fa, ipartörténeti emlékek) az egyéniség döntő sajátossága, illetve művészetének tartalmi karaktere abban ragadható meg, hogy egyrészt rendkívüli fantáziára építi szobrainak plasztikai megoldásait, másrészt olyan statikai, egyensúlyi helyzeteket teremt kompozícióival (azok nagy részével), melyek a szemlélődőt zavarba hozva intenzív azonosulásra sarkallják. Nyilvánvaló persze, hogy más a követelmény egy konkrét személy portréjának megmintázásánál, illetve alakja megformálásánál, s más egy történelmi eseményt, egy gondolatot középpontba állító mű esetében. Párkányi Raab Péter a kortárs magyar szobrászatnak abban (is) rendkívüli alkotója, hogy már nagyon fiatalon, mondhatni, pályája elején elkötelezte magát a figurális, sőt: emberközpontú és dinamikus felületgazdag szobrászat mellett, s vállalta annak „veszélyét” – és most egy komoly ellentmondás következik –, hogy mivel túl jól mintáz (esetében nyugodtan alkalmazhatjuk a bravúros mintázó jelzőt), az a vád fogja érni, hogy szobrászata túl érzelmes, s nem a jövő, hanem a múlt felé mutat. A vád el is érte, ám ez egyáltalán nem hátráltatta, hanem

öszönözte a továbblépésben. A magyar szobrászat egyik – épp az imént említett – kiemelkedő mestere, atyai mentora, Melocco Miklós erről így ír: „Amikor Párkányiról azt mondom, hogy nagy-szerűen ért a mesterségéhez, azt állítom róla, hogy tud szabatosan fogalmazni. Ez ritkaság, és azt jelenti, hogy felelősségre, kérdőre vonhatók a szobrai, mert azok éppen olyanok, mint amilyeneknek elképzelte. Ha szépet akar, akkor szépet csinál, ha drámát akar, akkor drámait.” Figurális szobrász tehát, aki éppúgy dolgozik bronzsal, mint kővel, dolgozik fával, építi, szereli szobrai régi szerkezetekből, megtoldva saját technikai leleményeivel. Pályája immár klasszikusnak mondható portrészobrokkal indult (József Attila, Szondy György, Fráter Erzsébet, IV. Béla király, de készített két jelentős Szent István-szobrot is). Feladatai között nem csak nagy személyiségek megmintázása áll. A szobrászhoz közelálló mitológiai, historikus tematikából mintegy kiemelkedve alkotta meg például 2000-ben Szegedre, a város belvárosába, a sétáló utca kezdetére ízesen, rá jellemzően: gazdagon mintázott két Salve szobrot, a Karneválhercegnőt és a Karneválherceget. Talán legismertebb munkái Budapesten, a Nemzeti Színház előtti parkban megvalósult egész alakos művészportréi (Básti Lajos, Lukács Margit, Gobbi Hilda, Latabár Kálmán, Tímár József, Soós Imre, Bessenyei Ferenc), mely szobrokból sugárzik a mély és empatikus karakter. E szobrok mögött, a Nemzeti Színház homlokzatára került a Kilenc Múza szoboregyüttese. Ez az újonnan épült Nemzeti Színház homlokzatára elhelyezett kilenc szobrot jelenti, melyek ugyan sajátos épületplasztikákként állnak előttünk, felettünk (s „néznek be” a színházba is a nagy méretű ablakfelületeken), ám a maguk dinamikus mintázásával, szintén vegyes anyag használatával, a színek intenzív alkalmazásával, az egyes műzsák attribútumainak eredeti jelzésével meghatározó látványelemeivé váltak az épület homlokzatának. Történelmi, világról vallott nézeteit már karakteresen jelzi, hogy 2009-ben Mindszenty-domborművet készített Balassagyarmatra (később, 2016-ban szobrot Zalaegerszegre), 2009-ben Wass Albert-émlékművet Mátészalkára, 2010-ben Trianon-émlékművet Kaposvárra, 2013-ban készítette el Solti György emlékművét a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem előtti tér-

re. A rendkívüli egyéni szobrászi leleménnyel kialakított fémkompozícióban egy megtört körformába építi be a nagy karmester portróját, vezénylő kezét, mintegy utalva arra, hogy az ő vezénylése nyomán megszűnik a hangszerek esetleges odavetettsége, s össze fog találkozni az egyelőre még hiátussal létező körkompozíció két végpontja. 2014-ben, a tragikus év (1944) és események 70. évfordulóján valósult meg A német megszállás áldozatainak emlékműve a budapesti Szabadság téren. Párkányi Raab Péter nevét és munkásságát ekkor már a szakmai közvélekedés jól ismerte, de ezen emlékmű átadását követően vált neve széles körben ismertté, teljesítményét teljes polarizáltsággal ítélte meg a közvélemény, sőt még a szakma is. Pedig a szobrász rendkívül elmélyülten alakította ki eszmei és plasztikai koncepcióját. Az általa alkalmazott szimbolikus erejű angyal és sas drámai mintázásában sajátos egyediséggel ötvözte az expresszív kifejezőerőt a hozzá közel álló emelkedett plasztikai felfogással, s mindezt kiegészítette a környezetet erőteljesen befolyásoló – historikus utalásokra lehetőséget adó – kettőtört oszlopok nyugodt drámaiságával. Két év múlva e művet egy újabb jelentős megbízás követett, elnyerte a Málénkij robot emlékmű megvalósításának lehetőségét. A feladat az volt, hogy az emlékmű a málénkij robot, a Szovjetunióba ártatlanul hurcolt sok százezer honfitársunk emlékére szülessen meg, akik közül kevesebben tértek haza, mint ahányan elpusztultak a Gulág poklában. Ez az emlékezés azért is felfokozottan indokolt, mert az elmúlt évtizedekben, ha valamit eltitkoltak a társadalmi köztudat elől, akkor az ez a téma volt. Már bőven lehetett beszélni, írni (még a Kádár-rendszerben!) a sztálini borzalmakról, a Rákosi-korszak bűneiről, de e sok százezer honfitársunkról és sorsukról még ekkor sem. E kérdések között állandó vitatémává váltak különböző összehasonlítások, melyek a nemzet tragédiáit vették számba. E körben csak felvillantásként hadd hivatkozzam Révai Gábor író egy mondatára, aki szerint „a Gulágon ugyanolyan ártatlanok százezrei és milliói pusztultak el, mint Auschwitzban”. Itt már a terv kialakításakor egy egészen új problémával szembesült a művész, nevezetesen, hogy a Ferencvárosi pályaudvar előtt álló robotosztus betonbunkert kellett belefoglalnia az

emlékmű keretébe. Az egész Magyarországra kiterjedő elhurcolási folyamat része tehát Erdély, de Kárpátalja is, ezért az emlékhely célja lett az is, hogy az egész Kárpát-medencében élő magyarság központi kegyeleti, nemzetegyesítő tere legyen. Az emlékmű helye a Ferencvárosi pályaudvar előtti tér, ami egyben azt is jelzi, hogy innen, Budapestről vitték el a legtöbb foglyot. „Ezen a pályaudvaron keresztül hurcolták, szállították a katonai és civil foglyokat át, illetve tovább a Dunán ideiglenesen elkészült vasúti hídon keresztül a Dunántúlról, sőt attól nyugatra és északnyugatra lévő helyekről is a szovjetunióbeli lágerokba” – írja Bognár Zalán történész. A pályázati kiírás előírta, hogy az emlékmű figurális szemléletet képviseljen, s hogy célszerű lenne olyan vagon vagy vagonok megjelenítése, melyekben a foglyok elszállítása történt. A hely döbbenetes környezeti eleme – mint már jeleztem – a téren a múlt század negyvenes éveitől álló föld feletti betonbunker, amely a második világháborúban a MÁV egyik biztonságosnak ítélt irányítóközpontja volt, amely átélte az idők viharait, s még ma is szinte elpusztíthatatlan. A mű központi eleme a gránit posztamensre helyezett eredeti vagon, amelyen a megvalósított plasztika az elhurcoltak tömegét érzékelteti. Az egyes személyek ruházatukban, karakterükben mintegy a társadalom keresztmetszeteként jelenítik meg a fogságba szállított polgárokat, munkásokat, katonákat, parasztokat, nőket, férfiakat, gyermekeket. A figurák, személyek mintegy összekapaszkodó együttese elindul/kiindul a kocsiból és az életből. A rabságba, de jellemzően a halálba, melyet úgy érzékeltet a művész, hogy szinte a levegőbe emelkednek, légiessé válnak, s már csak ruházatuk, öltözetük – tehát testi mivoltuk külső burka – jelzi, hogy ezekben valamikor hús-vér emberek éltek, dolgoztak.

Párkányi 2017 elején Székesfehérváron Somogyi Győzővel együtt valósította meg *A döntés* című, installációként megjelenő kiállításukat (kurátor: Tóth Norbert). Sajátos és egyedi koncepcióként a jó és rossz szembenállása, harca, ütközése, illetve egymás melletti létezése volt a kiállítás gondolati fókuszában. Párkányi szempontjából az volt a döntően új elem, hogy szobrásként kizárólag fotográfiákat, illetve fotók alapján készült printeket állított ki, mintegy ellenpólusaként So-

mogyi Győző hagyományos technikákkal készült műveinek (Magyar szentek arcképcsarnoka, Magyar hősök arcképcsarnoka). E kiállításon azt is érzékelhettük, hogy egyre intenzívebben lesz Párkányi Raab Péter alkotói területe a fotográfia, illetve az ezzel szinte szimbiózisban lévő digitális képteremtés, képalakítás. Ezekből a művekből több (más és más koncepciójú) sorozat is látható kiállításán. Fontos kérdés, hogy hogyan fér meg a szobrászat és a rajz mellett ez a fajta képalakítási módszer. Arra a kérdésre, hogy mi vonzza a művészt a fotográfiához, a fotógrafikához, a digitális képteremtéshez, így válaszol: „A fotózás egyszerre egy új és régi történet számomra. Közel tíz éve használok digitális gépet. Azért kezdtem el fotózni, hogy legyen valami hobbim, »szabadidős« tevékenységem. A fotózás viszont az analóg gépekkel kezdődött. A gimnáziumban fotófakultációra jártam. Ott azonban a »varázslat«, az előhívás-nagyítás kiszámíthatatlansága zavart. A mostani technológia, a digitális képfeldolgozás mindent megenged, bármit megtehetek, és ráadásul a rajzolás boldogságát kelti életre bennem. A fotóim nem a fotóművész, hanem a szobrász agyával készülnek. A pillanatot nem keresem, hanem létrehozom többnapos, -hetes munkával, hogy lekattintsam, majd a monitoron újrarajzoljam. Fotóim tulajdonképpen kétdimenziós szobrok.” A *döntés* című kiállításon busóálarok megörökítéséből hozta létre szorongató műsorozatát, s nem sokkal e kiállítást követően került sor ugyancsak a Szent István Király Múzeum tereiben az *50. születésnapja alkalmából rendezett HANYATtÍÓ – SZÁRNYALÓ* című kiállítására, amely 2018 márciusáig volt megtekinthető. E kiállításán rajzait, közép méretű szobrai, saját fotói alapján készített printjeit, összefoglalóan vegyes technikával körülírható »szerelt« szobrai állította ki, melyek az általa talált, alakított, gyártott kő-, vas- és fémszerkezetekből készített mozgatható kinetikus plasztikák, a legutóbbi időszak terméseiént. Különleges volt látnunk a kiállítás címét, melyet a múzeum homlokzatán egy hatalmas felnagyított rajza is hirdetett: *HANYATtÍÓ – SZÁRNYALÓ*. Felmerülhet a kérdés, hogy vajon miért ezt a címet választotta, annál is inkább, mert ugyan vannak lovas szobrai, mégsem tartható úgynevezett lószobrásznak? Párkányi Raab Péter e kérdés kapcsán így fogal-

maz: „A lószobrász fogalmát a múlt rendszerben használták, amikor valaki már legalább két lovat megmintázott. Én figurális szobrásznak tartom magam. Ebbe beletartozik a ló is. Jelenleg hatodik lovas szobromon dolgozom. Lovas szobraimnak fele itthon nem ismert, külföldön található. A címválasztás a kiállítás anyagából két művet jelöl meg, ragad ki és köt össze, hogy ezáltal a kiállítás tematikáját és üzenetét is meghatározza. A bejáratnál egy bronzszobron és egy hatalmas grafikán, mintegy a kiállítás plakátjaként, a hanyatlást és a szárnyalást mutatom be, hangsúlyozom, történetesen a »lóságon« keresztül.”

Székesfehérvári kiállítása kisebb részben életmű-keresztmetszet volt, másrészt annak az innovatív művészi magatartásnak a manifesztációja, mely igen szuggesztíven mutatta be

megújuló szobrászatának opusait, folyamatosan látványos, artistikus és mély szimbolikával telített fotógrafikáival, printjeivel együtt. Párkányi Raab Péter élete ötven éve alatt már igen jelentős szobrászi életművet hozott létre. Munkásságának különlegessége, hogy sok szobra található külföldön, nemcsak köztereken, de magángyűjteményekben is. Szobrai által eljutott a világ minden pontjára, valamennyi földrészre, egymástól eltérő identitású, vallású és gondolkodású emberekhez, közösségekhez, Európa minden országába, valamint Kínától az USA-ig, Kanadától Szingapúrig, Ausztráliától Oroszorszáig. Ez a világ nyújtja számára a teljes szabadságot. Azt, amire alkotóként vágyott, művein keresztül elérte. Útja így vezet a soha nem látott szobrok világába.

Áttörés emlékmű – Melocco Miklós alkotótársaként, Sopronpuszta (részlet)

Párkányi Raab Péter
szobrász-, fotóművész
(Balassagyarmat, 1967. szeptember 6.)

1987-ben kezdte el tanulmányait a Magyar Képzőművészeti Főiskolán, 1992-ben diplomát, három évvel később pedig mesterdiplomát szerzett a Magyar Képzőművészeti Egyetemen. Jól áttekinthető, egységes életművel rendelkezik, melyben a hagyomány és az innováció egyszerre van jelen. A modern kor vívmányait felhasználva törekszik a szépség megalkotására, a „teremtésre”, mely művészetének lényege. Alkotásaira a figuraközpontúság és a bravúros formakezelés jellemző.

Kisplasztikáiban, fotóiban, monumentális szobraiban jellemzően egy-egy gondolat ölt testet, ami ösztönzi a nézőt az igazságkeresésre. Minden alkotásánál törekszik a mérték és a harmónia megtartására, melyet hol a bronz, a kő vagy éppen a márvány művészi megmunkálásával ér el. Munkái a lebegésről, a légiességről, a szárnyalásról mesélnek, művészi hitvallása a művészet szabadságáról, a szabad művészetről szól.

„[...] Párkányinak még egy »előnye« van: hihetetlenül jól tud rajzolni. (Ebben is hasonlít mentorára, Melocco Miklósrá.) S újabban a fotóművészet felé kalandozott el. Ennek egyik első megnyilatkozása Somogyi Győző A döntés című fehérvári kiállításának belső boltozatán megjelenő szörnyalakzatainak látomásos montázsja, amely a mohácsi busóalakok álarcait felhasználva készült. S a legújabb kompozíciói már válaszolnak a technicizált korszak kihívásaira: az ember (emberi test) és a gép viszonyát vizsgálja, azáltal is, hogy a két közeg miként jelenik meg egymás közelében, egymást áthatva, kölcsönösen átdimenzionálva. Mi több, ezek a konstrukciók működnek is mint különleges zeneszerkezetek. S a szobrász folyamatosan dolgozik, hogy egy-egy gondolatnak, emlékezetes dátumnak, évfordulónak vizuális emblémát teremtsen. [...]

Az utóbbi években – talán köztéri munkáinak leterheltsége miatt – ritkábban rendezett önálló kiállítást. Utoljára a Forrás Galériában láthatták 2011-ben nagyobb kollekcióját. Nos, ilyen előzmények után rendezte meg [2017, Székesfehérvár – a szerk. megj.] Tóth Norbert HANYATLÓ – SZÁRNYALÓ címmel az életmű lényeges pontjait, szakaszait bemutató, átfogó tárlatot.

A képtár előtt elhelyezett installáció a kiállítás címét, vezérgondolatát jeleníti meg. Erről a kurátor a következőket írta: »a kiinduló elem a Hanyatló négy méteres szobor, amely a homlokzaton látható nagyméretű fotógrafikán stilizált mozgással felemelkedik, szárnyalni kezd. A közösséget, a nemzetet szimbolizálja, amely tetszhalott állapotból büszkén felegyenesedik, és elindul az ég felé, Istentől rendelt sorsának beteljesítésére. Ez a felütés talán az ars poeticája is lehet a művész elmúlt harminc évének.«.

Péntek Imre: Az „újklasszicitás” demonstrációja (Kortárs, 62. évf. 7–8. sz. [2018])

A székesfehérvári Csók István képtár bejáratánál elhelyezett Hanyatló szobor, jobbról a homlokzaton a Szárnyaló rajz nagy méretű fotógrafikája

A számos elismerés közül néhány kiemelt díj:

2022 – Magyar Művészetért díj

2021 – Kossuth-díj

2019 – Munkácsy Mihály-díj

2018 – A Magyar Érdemrend tisztikeresztje

2008 – A Duna Televízió Magyar Csillagok díja

2008 – Le Monde de la Culture et des Arts – M.C.A Exposition Internationale, Franciaország, Arany Plakett I. Nagydíj

2008 – Közönségdíj, Cannes városának kitüntetése

2002 – Balassagyarmat díszpolgára

1998 – A Magyar Művészeti Akadémia Arany Oklevele

1991 – A Szardínia szigetén, Quartu S. Elenán rendezett Kőszobrász Symposium I. díja, Olaszország

„Párkányi Raab Péter Munkácsy Mihály-díjas szobrászművész Magyarország számára kivételesen értékes, a klasszikus európai, illetve a legnemesebb nemzeti hagyományokat innovatív látásmóddal ötvöző művészi pályafutása, finoman megmunkált kisplasztikákat, látványos kiállítótermi kompozíciókat és monumentális köztéri szobrokat is magában foglaló alkotóművészete elismeréseként” – a 2021-ben átvett Kossuth-díj indoklása.

Szent István király, Csenger

Áldozati emlékmű, Sopron

Vízöntő, Pápa (részlet)